

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

את השאלון המלא נא לשלוח לדוא"ל: ledorot@pmo.gov.il פרטים נוספים ושאלות בטלפון כוכבית 8840*

נא למלא את הפרטים האישיים בנספח ולאשר בחתימתכם את פרסום הסיפור באתר.

יש לשלוח את הנספח בדואר: ת.ד. 2512 מגדלי ויטה בני ברק 5112401 או בפקס: 02-5605034

ניתן לסרוק את הנספח ולהעבירו בדוא"ל בצמוד לשאלון.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: כוכבי	שם פרטי: זלדה
-----------------	---------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה:	בלועזית meir	שם נעורים: מאיר
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה:	בלועזית zelda	תאריך לידה: 22/1/35
מקום לידה (ישוב, מחוז):	בלועזית sofia	ארץ לידה: בולגריה
שם פרטי של האב:	שם פרטי ושם נעורים של האם: מתילדה	ניסים
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):	שם נעורים של האישה: בונדי ואז חנוך	בונדי ואז חנוך
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה:	בלועזית sofia	ארץ המגורים: בולגריה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): לאחר גירוש עברו לסמקוב (samakov) ומשם עלו לארץ		
האם היית בגטאות? אילו ומתי? לא		
האם היית במחנות? אילו ומתי? לא		
מקום השחרור:	תאריך השחרור:	1945
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? 11/48 עלו לישראל	
מקומות/מחנות בדרך לארץ: מבולגריה ליוגוסלביה ברכבת בהמות ומשם עליה לא לגאלית באוניה, התחבאו מהבריטים.	שנת עליה: 11/1948	שם האנייה (אם עלה בדרך הים): Pan york

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

הגרמנים הפכו ל-meir ל-maier, רוסים הפכו ל-meirov. המשפחה שלי גרה בסופיה – אבא היה מורה למוסיקה והוא ניהל תזמורת של הרדיו והיו לו המון תלמידים. כל המשפחה שלי היתה מוסיקלית. אהרון (אנריקו) – הבן הבכור, מרסל – האמצעי, ואני זלדה, הקטנה בין האחים – כולם בהפרשים של 5 שנים.

אימא שלי גידלה אותנו בבית. לאבא היה אולקוס וזה נחשב למחלה קשה. הייתה אנטישמיות גדולה באזור. אחרי המעבר לסמקוב, למדנו בבית ספר מעורב ובזמן המלחמה הילדים היהודים הוצאו מבית הספר ועברו ללימודים בבית הכנסת ובמתנ"ס ע"י סטודנטים של העיר סמקוב (זלדה לא הספיקה ללמוד בכל בסופיה).

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אוווקאציה למרכז ברית המועצות):

אהרון אחי, בגיל 17, גוייס לצבא (למד מכונאי מוטס) וביום המבחנים של הקורס הוא נפסל בגלל היותו יהודי והועבר להיות סבל ברכבת בגבול עם רומניה. בעיר סמקוב, למדו בבית ספר מאולתר, התרבות היהודית פרוחה, חגים משותפים, כינוסים בבית כנסת ביחד דתיים וחילוניים.

היה הסגר בערב משעה 21:00, אבא שלי נתן שיעורים פרטיים במוסיקה לגרמנים בלילות, עד שנשלח למחנה עבודה ולא היה איתו קשר עד תום המלחמה. אמא שלי היתה תופרת וכך הביאה פרנסה הביתה. בסמקוב לא היו הפגזות והמלך הבולגרי לא נתן לגרמנים להוציא את היהודים מהמדינה, למרות זאת בכל בית יהודי היתה "כוננות" עם תיקים ארוזים לרגע שיוציאו אותם מהבית. בולגריה היא בעצם המדינה היחידה שלא נתנה את היהודים להשמדה והמלך שילם על כך בחייו. היו מגיעים שליחים מישראל לעודד עליה והמשפחה החלה לחשוב בנושא.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

קצת לפני סוף המלחמה, האבא שלי שהיה מאוד חולה, חזר הביתה והיתה כוונה לעלות לארץ כדי להינצל מהתופת, לעזוב הכל ולהציל את מרסל שלא יגוייס לצבא. הייתי בת 13. אבא הציע שאמא עם מרסל ואני יעלו לבד וכך נעשה. אבא הצליח להוציא את אהרון מהצבא ו3 חודשים גם הם עלו לארץ ביחד עם סבא. עד היום אף אחד לא יודע איך אבא הבריח את אהרון מהצבא. כל המשפחה עזבה את כל רכושם ועלתה ממניעים ציוניים כי ההורים שלי חששו מהתבוללות בבולגריה.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

ב11/1948 עלו לבית עולים בנווה חיים – שכונה בחדרה – שם היו אוהלים (כל אוהל הכיל 2 משפחות), המון גשם ובוץ והיה ריח של פרדסים. הילדים הותיקים של השכונה היו מלמדים את החדשים לשיר בעברית ולרקוד ריקודי עם. ב1/49 עברו לעכו (ערבים עזבו את עכו ונטשו בתים מלאים ברכוש). ליהודים נאמר לבחור בתים ולהכנס לגור בהם אבא שלי "תפס" דירה פשוטה ושם הם גרו. בעכו לא היה חיי חברה ובימי שישי במשפחה לקחו כלי נגינה וערכו קבלת שבת. כפי שאמרתי הייתי בת 13 והתחלתי ללמוד עברית אצל מורה יוסף גדיש אשר פנה לירושלים שיקבלו אותי לאקדמיה למוסיקה. בנתיים שלח אותי לפנימיה של ילדות הארץ – פנימיית בנות. סיימתי ב"ס וחזרה לעכו, אך יוסף גדיש שלח אותי לסמינר למורות והתחלתי לעבוד כמורה. עכו היתה עיר של עליה, ואני הייתי מורה חיילת בכיתות של 40 תלמידים-40 שפות.

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

לאהרון היו בעיות לב והוא לא גויס לצה"ל, מרסל גויס למשטרה צבאית. במשך 30 שנים עסקתי בהוראה ואז עברתי להדרכה ברשות הטבע והגנים. יש לי 4 ילדים, 13 נכדים, 13 נינים ועוד 5 בדרך ☺

ראיון : ג'ניה גשינוב, כרמיאל, מאי 2014